

● **לרזינית וייס**, שעשתה סרט מצויין על המשוררת יונה וולך. וייס הצליחה להעביר בזמן קצרי-החיים אופי של אדם יוצא-דופן, חזק, עשיר כנפשו, אחלה כסרסן. היא הצליחה להראות את יונה וולך שלפני המחלה, כשהיא עומדת על כימה ברמלה, שיערה הארוך והשופע גולש על גבה ויוצר מישחק עם האורות — שיער שהיה כמעט סימדהיכר של המשוררת. קטעים אלה שולבו בתוך קטעים על יונה וולך שאחרי המחלה, אחרי הטיפולים, אחרי נשירת השיער. מעניין היה לשמוע את המשוררת קוראת את שיריה בניגון מיוחד, כמעט בזמור.

הסרט היה ערוך נכון, והוצאו ממנו כמעט כל הקטעים שבהם נשמע קולה של וייס. מובן שרמותה לא הופיעה על המירקע, בניגוד למינהג החדש שפשה בקרב כתבי-הטלוויזיה, לפיו הם מחויבים לקפוץ לתוך המצלמה, אם הדבר נחזק, ולעיתים מאוד קרובות כשהדבר אינו נחוץ ואף מפריע.

וייס הכיחה שכלל זאת אפשר עוד לעשות סרטים טובים בטלוויזיה, למרות שהמוסד הזה הולך ומתפורר מול העיניים.

הסרט גם כיפר על הפועתו המזורה של **צבי (צבה) גורן**, שהינחה את המישר החדש גלריה, ושלוחח אחרי הקרנת הסרט עם הלית ישורון על המשוררת יונה וולך. ישורון השתמשה בכיטיים מעולם אחר, שספק אם מישהו, שאינו סופר או משורר, מכין למה כוונתם.

היא דיברה על "ישות והוויה שירית של המשוררת" אין ספק ששיריה של וולך הרבה יותר ברורים, חזקים ומובנים, מאשר הדיבורים עליהם.

צל"ג

4 בסירה סדוקה אחת

● **לשימעון ססלר על תוכנית משעממת שמהותה ומטרתה אינו ברורות.** מי ששומע מן הצד ואינו מקשיב, נדמה לו לרגע שמדובר באחת מאותן תוכניות חידונים כידוריות, שבהן צריך אישיות לנחש את התשובה הנכונה. באופן אוטומטי, אחרי כל פעם שאחד מהיושבים על הבימה עונה על שאלה מדוקלמת מן הקהל, פורץ, לפי אות, כל האולם במחאות-כפיים סוערות, כל אילו הצליח האיש בבחינה מסובכת והגיע לתשובה. זה כך גם כשמדובר על עניינים שכרומו של עולם, גם אם מדובר על נושאים שהם בעוכרי העם והמדינה. חסר רק שיקומו קבוצות מן הקהל ויעודרו בצעקות את איש הצוות החביב עליהם.

זה לא מספיק להיות נחמד

● **לדניאל פאר** ולתוכנית סיבה למ סיבה. אין בה סיבה ואין בה מסיבה. התוכנית הפכה לגיבוב של קיטעי-כידור, ללא כל קשר ביניהם, ללא כל קשר לדברים אקטואליים ואפילו לא-אקטואליים. לא היו בתוכנית ראינות יוצא-דופן, ואולי לא היו בה ראינות ככלל, אלא רק קיטעי-שירה וכידור קל.

קרפין התנצל לפני אדם אחר

הסיכסוך בין מיכאל קרפין לבין הטכנאים בטלוויזיה, שגרם להאפלת המירקע, הובא לדיון לפני בית-דין לעבודה. בין השאר קבע בית-הדין שאין שום סיבה והצדקה לפגוע במישרים ככלל, ובמבט בפרט.

אחרי פסק-הדין כתב מיכאל קרפין מיכתב-התנצלות. אך המיכתב לא היה מכוון ל**חזקאל קוקה**, יו"ר ועדת הטכנאים, שאיתו רכ קרפין, אלא למהנדס הראשי של הטלוויזיה, כך הצליח עורך מבט לאכול את העוגה ולשמור עליה שלמה.

קרפין התנצל על כך שבאחת מן המריבות ביניהם קרא לקוקה "אידיוט!"

המאורעות האחרונים מאחורי המירקע, שגרמו בשיאם להאפלת המסך כאמצע שידור מבט לחדשות. חברי הוועד ועמו על הידררות הטלוויזיה ועל התנהגותם של העובדים. ארבעת חברי הליכוד בוועד-המנהל, **דויד אדמוני, שאול עמור, נתן ברוך וקריאל (דוש)** גרדושי, תיכננו ביניהם לגרום, על-ידי הרוב האוטומטי שלהם בהצבעות, לכיטולו של מבט לחדשות, כעונש.

הישיבה נפתחה כשכל רוברי הליכוד בה מצדדים בסגירת מבט. **אורי פורת**, מנכ"ל רשות-השידור, הסביר לעמיתיו מן הוועד שתהיה זו טעות לסגור את מבט לחדשות, וכי אין קשר בין האפלת המירקע לבין פגיעה בכל שאר העובדים ופגיעה בציבור הצופים. הוא הסביר לחברי הוועד: "אם תסגרו את מבט, תגרמו לצרחות-שימחה במסדרונות הטכנאים, ותתנו יד לטרוריסטים שגרמו להאפלה!"

בתום הדיון הציע **מיכה ינון**, יו"ר הוועד, שהחברים הנכבדים יצביעו על ההצעה לסגור את מבט לחדשות. כצפוי, הצביעו אדמוני וברוך בעד ההצעה. באופן בלתי-צפוי הצביע שאול עמור

מנהל לשכת-העיתונות **פלג** (ואשתו, ענת) מחיר העונף הקפוא

נגדה. ינון הצטרף אליו, ונגד ההצעה הצביע כמוכח גם **רזני פיינשטיין**, אחד משני חברי הוועד מטעם המערך. ההצעה, שלפני תחילת הישיבה היה לה רוב בטוח ואוטומטי, נפלה בגלל החלטתו הזריזה של עמור. מייד בתום הישיבה התנפלו ברוך ואדמוני על עמור, והאשימו אותו בכגידה.

הכל בגלל גר"ץ

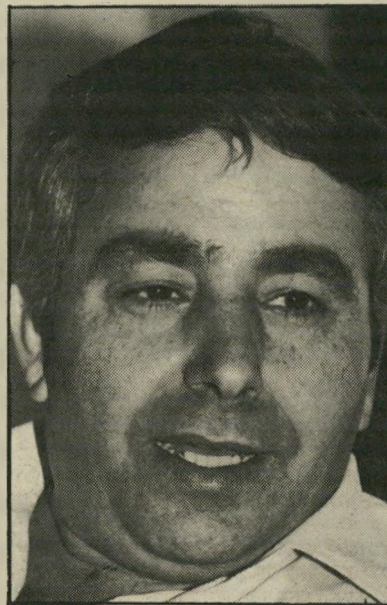
ביום השלישי שעבר היתה הצגה של שידורי הטלטקסט הישראליים. אלה הם שידורי-טל-וויזיה, המועברים על גבי הערוץ הקיים, והנתנים אינפורמציה של מישרי-הממשלה. כך יוכל, למי של, אורח לרדת מתי פתוחות לשכות מסי-הכנסה, מתי יש תורנות של בתי-חולים, מהו לוח המחירים המירביים, ועוד דברים מסוג זה.

השידורים מועברים דרך הטלוויזיה הלימורית, והצליחו להגיע אל המירקע אחרי תקופה ארוכה של דיונים מישפטיים ושל העברה טכנית של המיכשור מאנגלית לעברית. שידורים כאלה פועלים כבריטניה, וקוצרים שם הצלחה מרובה. בארץ תהיה לישיבת-העיתונות-הממשלתית אחראית על השידורים ועל העברת המידע ממישרדי-הממשלה אל הטלוויזיה הלימורית, ומשם אל מירקעי-הטלוויזיה. בינתיים יכולים רק בעלי מכשירים משנת 1984 לקלוט את השידורים הנסיוניים, שייצאו אל האוויר לפני שבועיים. בעתיד יוכל כל בעל-מקלט לרכוש לעצמו מכשיר-מפנח מיוחד, שמחירו, כך הבטיחו, לא יעלה על 50 דולר.

ביום השלישי ערך הר"ר **ישראל פלג** הצגה לשימעון פרס, ראשיה-הממשלה, שבמהלכה הראה לו את המידע, המועבר כבר בשידורים הנסיוניים. פרס רצה להיווכח אם המידע נכון, וביקש מאחד מעורויו לבדוק את מיספר הטלפון שהופיע על המירקע. זה היה מיספר הטלפון של אחת מן הלשכות של מישרי-התעשייה-המסחר, שבה אפשר היה לברר מחירים. פרס ביקש לברר מהו מחירו של עוף קפוא, וקיבל תשובה.

באותו יום, כמה שעות אחר-כך, נערכה אותה הצגה גם לעיתונאים ולדוברי-המישרים הממשלתיים. אך למרבה הצער לא יצאה ההצגה אל הפועל בצורה נכיה. באותן דקות בריוק החליפו טכנאים את האנטנה של גל-צ'רל, שהאולפנים שלהם שוכנים באותו הבניין שבו שוכנים מישרי רדי לישיבת-העיתונות הממשלתית בירושלים. לא עזרו כל נסיונותיו של הטכנאי, השידור היה משובש.

ענת פרגוסטי

חבר-הוועד **עמור** בוגד

שני דברים בלטו בתוכנית: הראיון עם האס"טרולוג **הרצל ליישיין**, שבו הוכיח לו פאר כי הוא טעה לכל אורך תחזיותיו מן השנה שעברה, ואף הקרין לו ולצופים קטע מן הראיון איתו לפני שנה. ליפשיץ היה כלי-כך נבוך, שזה כבר לא היה נעים לאיש, ואפילו שימחת-הניצחון לא היתה שלמה.

הדבר הטוב השני בתוכנית היה פינתו של **שלמה ניצן**, הוא כלי-כך טוב, ביחוד בסרטון שליליגל על תשדירי-השירות של יעקב אגם, עד שבוודאי לא ירחק היום, שאחד מן הפוליטיקאים רודפי הפירסומת יתעורר ויצעק שזה ניקוי-ראש בדלת האחורית, ויפעל להוריד אותו מהמירקע. דניאל פאר צריך להכניס קצת יותר עניין בתוכנית האישית שלו, ולהבין שלא די להיות נחמד, צריך שיהיה מאחורי זה גם איזה תוכן.

מאחורי המירקע

עמור שינה את דעתו

הוועד-המנהל של רשות-השידור התכנס בשבוע שעבר לישיבה רחופה, בעיקבות

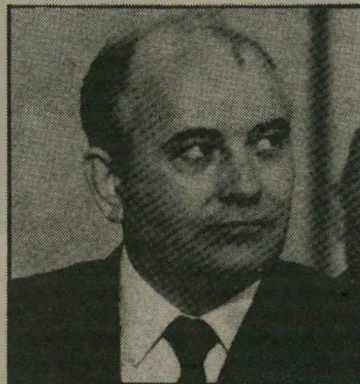
עניין מנהל הטלוויזיה לוועידת פיסגה

מן היום השישי ב-10 בצהריים אין לטלוויזיה הישראלית מנהל. תוקף מינויו כפועל של **יוסף בראל פג**, ואין כרגע מי שימלא את המקום, שלא לדבר על מינוי קבוע. מזה עשרה חודשים מתנהל מאבק בלתי-נלאה בין פוליטיקאים מהמפלגות השונות, כשכל אחד כאילו מנסה להכשיל כל אפשרות לפיתרון המצב.

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, טען באוזני מקורבים שכל רצונו היה במנהל שאיתו יוכל לעבוד, מנהל שבו ראה איש-מיקצוע, כשהוא אינו בורק בציציותיו הפוליטיות. פורת העז להציע לתפקיד את **חיים יבין** כבר לפני שנה, וטען שזו היתה הסיבה שקמו עליו הפוליטיקאים מכל המפלגות, שכל מטרתם היתה להכשיל את כוונתו. הם באמת "הצליחו", וכבר 10 חודשים אי-אפשר לבחור במנהל קבוע לטלוויזיה.

בימים האחרונים שוב עלה שמו של יבין כפיתרון של פשרה בין הליכוד למערך, כשאפילו שימעון פרס, ראשיה-הממשלה, הסכים להסיר את הווטו ששם על שמו. אך אבן, הליכוד לא יכול היה להחליט משום שראשיה-המחנה, יצחק שמיר, היה בנסיעה רחוקה ליפאן. או החברים הנכבדים של הליכוד נפגשו כמה פעמים עם החברים הנכבדים של המערך וביקשו עוד זמן ועוד זמן. הם אמרו שהם ככל זאת היו רוצים להיוועץ בשמיר, שהם לא יכולים להחליט על דעת עצמם בעניין כלי-כך הרדהגורל.

בינתיים חזר שמיר, ופיתרון אין. פורת הדיע: "העניין ייגמר בין שמיר ופרס, ואם לא, אולי

גורבצ'וב

רגן

אחר פרס ושמיר...

בין רונלד רגן ומיכאל גורבצ'וב בוועידת-הפיסגה ביניהם בנובמבר. אני בטוח שזה יהיה הסעיף הראשון על סדרהיום של ועידת-הפיסגה.

בינתיים כבר עטוקים הפוליטיקאים הוותרים בקלחת חדשה, והם מנסים לטרפד שוב את מינויו של יבין או של כל מישהו אחר, כשהם אינם מביאים הצעות חליפיות.

באופן דומה "התפארו" השבוע כמה חברי מרכז-חרות ש"הצליחו" למנוע את הדיון בממשלה בערוץ השני, מכיוון שהגיעה לאוזניהם השמועה על כוונה נוראה למנות את **דן שילון** לתפקיד מנהל אותו ערוץ. ואיך תכנן, ועמו העסקנים, שלתפקיד כלי-כך בכיר ימנה איש-מערך? אין לנו דבר נגד שילון, אמרו כרי להסיר מעצמם את החשד של שיקולים פוליטיים. אין לנו מניעה שהוא יהיה, אבל שגם הליכוד יהיה מעורב בצוות ההקמה.

הפיתרון הסביר: למסור את הערוץ הראשון לידי הליכוד, ואת הערוץ השני לידי המערך. בליכוד יש גם מי שמציעים למנות את יוסף בראל מינוי של קבע ללא מיכה, לשלוח שנים, לגרום בעזרת תרגיל מישפטי, מתווכים" לאיחוד של הטלוויזיה הערבית והעברית, כך שבראל יוכל לקבל את ניהול שתי הטלוויזיות. מבלי שיצטרך לעבור מיכרו שבו, אולי ייכשל, כך חושבים חברי הליכוד שיצליחו, לרפוק" את המערך.